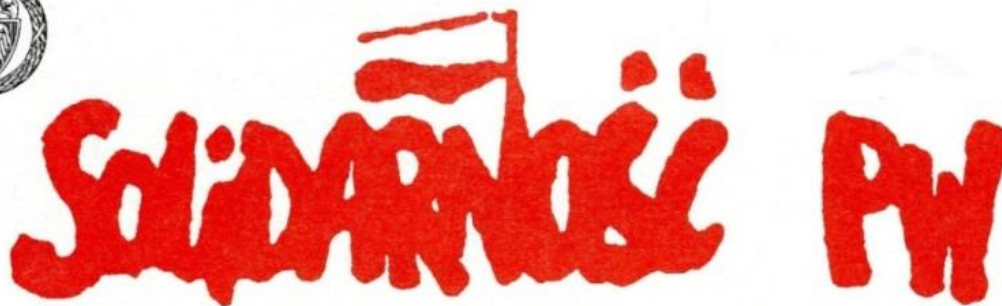

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 5/2016/470-e

**W Uczelni zakończyły się wybory władz na kadencję 2016-2020.
27. kwietnia wybrano Dziekanów, a 4. maja przedstawiciele do
Senatu PW**

Wydział Administracji i Nauk Społecznych – prof. nzw. dr hab. **Zbigniew Król**
Wydział Architektury – prof. nzw. dr hab. inż. arch. **Jan Słyk**
Wydział Chemiczny – prof. dr hab. inż. **Władysław Wieczorek**
Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych – prof. dr hab. inż. **Krzysztof Zaremba**
Wydział Elektryczny – prof. dr hab. inż. Lech **Grzesiak**
Wydział Fizyki – prof. dr hab. inż. Mirosław **Karpierz**
Wydział Geodezji i Kartografii – prof. dr hab. **Alina Maciejewska**
Wydział Instalacji Budowlanych, Hydrotechniki i Inżynierii Środowiska – prof. nzw. dr hab. inż. Krzysztof **Wojdyga**
Wydział Inżynierii Chemicznej i Procesowej – prof. dr hab. inż. Eugeniusz **Molga**
Wydział Inżynierii Lądowej – prof. nzw. dr hab. inż. Andrzej **Garbacz**
Wydział Inżynierii Materiałowej – prof. nzw. dr hab. inż. **Jarosław Mizera**
Wydział Inżynierii Produkcji – prof. dr hab. inż. **Andrzej Kolasa**
Wydział Matematyki i Nauk Informacyjnych – prof. nzw. dr hab. inż. **Wojciech Domitrz**
Wydział Mechaniczny Energetyki i Lotnictwa – prof. dr hab. inż. **Janusz Frączek**
Wydział Mechatroniki – prof. dr hab. **Natalia Golnik**
Wydział Samochodów i Maszyn Roboczych – prof. dr hab. inż. **Stanisław Radkowski**
Wydział Transportu – prof. dr hab. inż. **Marianna Jacyna**
Wydział Zarządzania – prof. nzw. dr hab. inż. **Janusz Zawila-Niedźwiecki**
Wydział Budownictwa, Mechaniki i Petrochemii – prof. dr hab. inż. **Janusz Zieliński**
Kolegium Nauk Ekonomicznych i Społecznych – prof. nzw. dr hab. inż. **Renata Walczak**

Przedstawiciele do Senatu PW

Bałdyga Jerzy, Banaszek Jerzy, Barlik Roman, Bodnicki Maciej, Brzózka Zbigniew, Byczot Tadeusz, Dobrzeńicka Beata, Duda Przemysław, Janeczko Stanisław, Jankowska Beata, Jezierski Stanisław, Kledyński Zbigniew, Kowalski Karol, Kowalski Tadeusz, Królikowski Andrzej, Kujawińska Małgorzata, Mianowski Krzysztof, Leonowicz Marcin, Lubacz Józef, Przybyłowicz Piotr, Radecka Małgorzata Skwarko Lucyna, Treichel Wiktor, Turlej Dariusz, Wilczyński Krzysztof, Winek Tomasz, Wiśniewski Cezary, Wyborski Jerzy.

Wiwat Król! Wiwat Sejm, wiwat Naród, wiwat wszystkie Stany!

Po burzliwej debacie Sejm Czteroletni 3 maja 1791 r. przyjął ustawę rządową, która przeszła do historii jako Konstytucja 3 Maja. Celem miało być ratowanie Rzeczypospolitej, której terytorium zostało uszczuplone w wyniku I rozbioru przeprowadzonego przez Rosję, Prusy, Austrię w 1772 r.

ROZBIORY POLSKI

Rozbiorów Polski dokonały w trzech etapach Rosja, Prusy i Austria w latach 1772, 1793 i 1795.

NAJWAŻNIEJSZE ZAPISY KONSTYTUCJI

W pierwszych zdaniach dokumentu podkreślano jedność państwa, czego wyrazem miał być jeden rząd, skarb i armia.

Oryginalny
manuskrypt
Konstytucji 3 Maja

Artykuł pierwszy potwierdzał **dominującą rolę religii katolickiej**.

W drugim **zaakcentowano pozycję szlachty**, gwarantując jej przyznane dawniej przywileje.

Artykuł czwarty **utrzymywał poddaństwo chłopów** wobec szlachty, przyjmując jednak włościan "pod opiekę prawa i rządu krajowego".

Konstytucja **ustanowiła trójpodział władzy**.

Władzę ustawodawczą miał stanowić dwuizbowy parlament, składający się z Sejmu oraz Senatu.

Funkcję wykonawczą miał sprawować król i odpowiedzialny przed Sejmem rząd.

Rolę sędziowską w państwie powierzano niezależnym trybunałom.

Wprowadzono tron dziedziczny, likwidując wolną elekcję.

Ostatni artykuł poświęcono **"sile zbrojnej narodowej"**, której celem miała być obrona suwerenności kraju.

Ostatni król Polski
**Stanisław August
Poniatowski**
(później przystąpił do
konfederacji targowickiej)

Konstytucję uchwalono na **Zamku Królewskim** w Warszawie.

AUTORZY I ZWOLENNICY KONSTYTUCJI

Praca nad tekstem konstytucji była pracą zbiorową, a zaangażowanych w jej redakcję było kilka nazwisk.

Marszałek wielki
litewski
Ignacy Potocki

Podkanclerzy
koronny
Hugo Kołłątaj

Marszałek Sejmu Wielkiego
Stanisław Małachowski

Ksiądz, działacz
oświeceniowy
Stanisław Staszic

TARGOWICA

27 kwietnia 1792 r., w Petersburgu przeciwnicy reform Sejmu Czteroletniego pod hasłem obrony zagrożonej wolności, zawiązali konfederację przeciw Konstytucji 3 Maja. Przywódcy konfederacji ogłosili jej akt w miejscowości Targowica.

Marszałek konfederacji
generał artylerii koronnej
**Stanisław Szczęsny
Potocki**

Biskup inflancki
**Józef Kazimierz
Kossakowski**

Hetman wielki
koronny
**Franciszek Ksawery
Branicki**

Hetman polny
koronny
**Seweryn
Rzewuski**

W Łazienkach Królewskich świętowano 225. rocznicę uchwalenia Konstytucji 3. Maja. Od 9.00 do 18.00, w Pałacu na Wyspie, wystawiono kopię Konstytucji 3 Maja. Pierwszej w Europie i drugiej na świecie, po Stanach Zjednoczonych, ustawie zasadniczej opowiadali edukatorzy, wyjaśniali między innymi, jaką rolę odegrał w jej uchwaleniu król Stanisław August oraz jakie zawiera zapisy. Wystawiona księga to wierna kopia Konstytucji pochodzącej ze zbiorów Ignacego Potockiego, jednego z jej twórców i powstała w Bibliotece Narodowej. 11 kart czerpanego i specjalnie postarzanego papieru zostało zapisanych brunatnym atramentem, tak by jak najwierniej przypominać oryginał. Kopię Konstytucji można w Łazienkach Królewskich oglądać do 8. maja

Prezydent Andrzej Duda wręczył Ordery Orła Białego.

„Dziękuję za całe wasze dotychczasowe życie, wybitne z punktu widzenia Polski” – mówił prezydent Andrzej Duda do Ireny Kirszenstein-Szewińskiej, Michała Kleibera, Michała Lorenca, Wandy Półtawskiej, Zofii Romaszewskiej i Bronisława Wildsteina, których odznaczył orderami podczas uroczystości w Zamku Królewskim.

„Order Orła Białego ma wielkie znaczenie dla Rzeczypospolitej. W ten order wpisana jest polska historia” .

Irena Kirszenstein-Szewińska – wybitna lekkoatletka, siedmiokrotna medalistka olimpijska. Order Orła Białego otrzymała w uznaniu znamienitych zasług w działalności na rzecz rozwoju i promowania kultury fizycznej i sportu oraz krzewienia idei olimpijskiej w Polsce i na świecie. Zwracając się do Kirszenstein-Szewińskiej, Duda dziękował za sportowe sukcesy i rozślawianie Polski na świecie.

Michał Aleksander Kleiber, b. prezes PAN, został uhonorowany w uznaniu znamienitych zasług dla rozwoju polskiej nauki, za wybitne osiągnięcia w pracy publicznej i państwowej. Prezydent dziękował Kleiberowi za lata przewodniczenia PAN i reprezentowania Polski w wielu instytucjach naukowych i przynoszenie swoją postawą chwały Rzeczypospolitej.

Kompozytor Michał Lorenc otrzymał Orła Białego w uznaniu znamienitych zasług dla kultury polskiej, za wybitne osiągnięcia w pracy artystycznej i twórczej. Duda zwracając się do Lorenca, mówił o jego twórczości i niezłomnej postawie.

Prof. Wanda Półtawska jest specjalistką w dziedzinie psychiatrii. Była więźniarką obozu w Ravensbrueck. Przyjaźniła się z Janem Pawłem II. Została uhonorowana najwyższym polskim odznaczeniem w uznaniu znamienitych zasług dla Rzeczypospolitej Polskiej, za propagowanie wartości i znaczenia rodziny we współczesnym społeczeństwie, za chrześcijańskie świadectwo humanizmu i wkład w rozwój katolickiej nauki społecznej.

Irena Zofia Romaszewska, opozycjonistka w PRL, została odznaczona w uznaniu znamienitych zasług dla RP, za wybitne osiągnięcia w pracy publicznej i państwowej.

Publicysta i dziennikarz Bronisław Wildstein został odznaczony w uznaniu znamienitych zasług dla RP, za osiągnięcia w działalności publicznej i pracy dziennikarskiej.

Wildstein, zabierając głos w imieniu odznaczonych, podkreślił, że traktują odznaczenie jako zobowiązanie. – „*Jest coś, co łączy różne nasze działania. To jest świadomość, perspektywa tego, że nasze indywidualne przedsięwzięcia, poczynania odnajdują się w horyzoncie czegoś, co nazywamy dobrem wspólnym*”...

Zmarł arcybiskup senior Tadeusz Gocłowski. Duchowny zmarł 3. maja o godzinie 16.12 w szpitalu w Gdańsku. Tadeusz Gocłowski odszedł w wieku 84. lat.

Zmarł dobry i mądry człowiek

Arcybiskup do szpitala trafił 21. kwietnia. Według informacji strony kościelnej, powodem był obszerny wylew. Jego stan od tego czasu był ciężki. Lekarze Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego, gdzie przebywał, określali jego stan na bardzo ciężki, a nawet krytyczny. Nie był to pierwszy problem ze zdrowiem duchownego. W marcu 2010 roku doznał udaru mózgu.

Tadeusz Gocłowski został mianowany biskupem gdańskim w grudniu 1984 roku, po śmierci biskupa Lecha Kaczmarka. Od marca 1992 roku, był arcybiskupem metropolitą gdańskim. Sprawowanie urzędu zakończył w kwietniu 2008 roku. Przez wiele lat był członkiem Rady Stałej Episkopatu Polski, a w latach 1996-2004 współprzewodniczącym Komisji Wspólnej Episkopatu i Rządu. Od 1992 roku był także przewodniczącym Komisji Episkopatu do spraw Duszpasterstwa Ludzi Pracy, a następnie po likwidacji tej struktury krajowym duszpasterzem ludzi pracy w latach 1996-2008.

Arcybiskup Tadeusz Gocłowski urodził się 16. września 1931 roku w Piskach, gdzie rodzice zakupili gospodarstwo rolne po powrocie z emigracji w USA. Jest absolwentem gimnazjum księży misjonarzy w Krakowie, w ich szeregi wstąpił po maturze.

Święcenia kapłańskie przyjął 24. czerwca 1956 roku w Krakowie. Był doktorem prawa kanonicznego. Studiował na KUL i w Rzymie. Pełnił funkcję wizytatora zgromadzenia misjonarzy, trzykrotnie był rektorem seminarium duchownego w Gdańsku. 23. marca 1983 roku, został mianowany biskupem tytularnym Benevento i biskupem pomocniczym biskupa gdańskiego Lecha Kaczmarka, konsekrowany 17. kwietnia 1983 roku w Bazylice Mariackiej w Gdańsku.

Arcybiskup Gocłowski był moderatorem krajowym Duszpasterstwa Ludzi Morza. W strukturach Episkopatu Polski pełnił funkcję referenta do spraw biskupów emerytów. Był także wiceprzewodniczącym Rady Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”.

Za swoją działalność otrzymał wiele odznaczeń i tytułów. W 2003 roku został laureatem Medalu Świętego Brata Alberta. W 2006 roku otrzymał Złoty Medal Zasłużony Kulturze Gloria Artis, przyznawany przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W 2011 roku został odznaczony przez prezydenta Bronisława Komorowskiego Orderem Orła Białego. Był honorowym obywatelem między innymi Gdyni i Sopotu. W 2003 roku był „CZŁOWIEKIEM ROKU SOLIDARNOŚCI”.

12. maja 1935 roku...

...w Belwederze zmarł Józef Piłsudski. Współcześni uznali to za koniec epoki w dziejach odrodzonej Polski. Liga Narodów uczciła Jego pamięć uroczystą sesją. Setki tysięcy Polaków, od świtu 13. maja, ustawiały się w niekończących się tłumach przed Belwederem, a następnie przed katedrą św. Jana by oddać hołd współtwórcy polskiej niepodległości. Uroczystości pogrzebowe 17. maja były wielką manifestacją patriotyczną. Z Warszawy trumna na lawecie pociągu wyruszyła do Krakowa. Piłsudski spoczął w krypcie św. Leonarda katedry na Wawelu.

W 1934 r., Związek Legionistów Polskich wysunął pomysł usypania kopca-pomnika walki narodu o niepodległość. W Warszawie powstał Komitet Budowy Kopca. Kopiec rozpoczęto sypać 6. sierpnia 1934 r. w dwudziestą rocznicę wymarszu z Krakowa I kompanii kadrowej Legionów.

Po śmierci marszałka Józefa Piłsudskiego, postanowiono kopiec nazwać jego imieniem. Sypanie zakończono 9. lipca 1937 r. W kopcu złożono ziemię z wszystkich pól bitewnych I Wojny Światowej, na których walczyli Polacy.

W 1941 r. generalny gubernator Hans Frank wydał rozkaz zniwelowania kopca, który nie został wykonany. Po II Wojnie Światowej, władze starały się, aby kopiec wymazać z pejzażu miasta i ze świadomości krakowian. W 1953 r., przy użyciu czołgu usunięto ze szczytu kopca granitową płytę z wyrytym na niej krzyżem legionowym. Zniszczono wówczas cały stok kopca.

Nad kopcem czuwa Komitet Opieki nad Kopcem Józefa Piłsudskiego powstały w czerwcu 1980 r. W 1981 r. ruszyła akcja odnowy kopca. U jego podnóża spoczęła ziemia z poboju II Wojny Światowej. Kopiec zaczęto nazywać *Mogilą Mogił*.

„I być może wreszcie dotrze do Polaków – że Polska miała w Piłsudskim patriotę wielkiej miary, który za swoje prawo i powinność uważał kierowanie losami narodu. Anglia miała Olivera Cromwella, Francja de Gaulle’a, Turcja Atatürka, a my mieliśmy Piłsudskiego. Tylko co myśmy z Niego przez te wszystkie lata zrobili. Aż żal pomyśleć”.

E. Raczyński – prezydent RP na uchodźstwie

Od końca I do końca II Wojny Światowej

Europa autokratów i dyktatorów

Koniec I Wojny Światowej

11. listopada 1918 roku, został podpisany rozejm Niemiec z państwami ententy w wagonie kolejowym w Compiègne. O godzinie 11⁰⁰ zaczęło obowiązywać zawieszenie broni i wojska obydwu stron zaczęły się wycofywać ze swoich pozycji. Formalny stan wojny trwał jeszcze 7 miesięcy i został oficjalnie zakończony wraz z podpisaniem traktatów pokojowych z Austrią, Węgrami, Bułgarią oraz Turcją w Saint-Germain-en-Laye, Trianon, Neuilly i Sèvres. Traktat pokojowy z Turcją został jednak zerwany przez jej wojnę z Grecją i ostateczny traktat pokojowy został z nią zawarty w Lozannie 24. lipca 1923 roku.

W wielu krajach politycy skrajni, dążący do przewrotu lansowali hasło trzeciej drogi. Autorytaryzm miał być alternatywą dla bolszewizmu i źle działającej demokracji parlamentarnej.

Polska – w dniach 12.-15. maja 1926 roku marszałek Józef Piłsudski dokonał zamachu stanu.

Marszałek Józef Piłsudski w towarzystwie generała Gustawa Orlicz-Dreszera na moście Poniatowskiego, przed rozmową z prezydentem Stanisławem Wojciechowskim

Zmusiła go do tego pogarszająca się sytuacja polityczna i gospodarcza kraju oraz seria kryzysów gabinetowych w latach 1925-1926. 12. Maja, Piłsudski ruszył na Warszawę na czele oddziałów przybyłych do Rembertowa pod pozorem ćwiczeń wojskowych. Oddziały te zajęły Pragę. Rząd ogłosił stan wyjątkowy. Próby sprowadzenia do stolicy wojsk wiernych rządowi nie powiodły się z powodu strajku kolejarzy.

Włochy. 28. października 1922 roku, Benito Mussolini czując siłę swojego ruchu, zorganizował tak zwany marsz Czarnych Koszul. W wyniku, został mianowany przez króla Wiktora Emanuela III premierem rządu. Pierwsze lata rządów Mussoliniego jako premiera charakteryzowały się działaniem koalicji rządowej złożonej z nacjonalistów, liberałów i populistów, Mussolini nie miał bowiem wówczas większości. Na podstawie dekretu z dnia 3. grudnia 1922 roku rząd otrzymał pełnomocnictwo, na mocy którego

zreorganizował administrację publiczną, ograniczył funkcję państwa.
dekretu faszystów przeprowadzili szereg prywatyzacji i w 1923 roku zlikwidowali monopol państwa.

W wyniku

Niemcy. Pucz monachijski – pucz Hitlera, zwany też **puczem piwiarnianym** – nieudana próba przeprowadzenia zamachu stanu w Republice Weimarskiej przez Adolfa Hitlera i gen. Ericha Ludendorffa, zorganizowana w nocy z 8. na 9. listopada 1923 r. w Monachium, przy pomocy bojówek partyjnych SA;

zakończona skazaniem Hitlera na pięć lat więzienia.

W styczniu 1933 roku, w wyborach parlamentarnych Narodowo Socjalistyczna Niemiecka Partia Pracy zdobyła 1/3 głosów. 30. stycznia 1933 roku, prezydent powierzył stanowisko kanclerza Niemiec przywódcy partii, Adolfowi Hitlerowi. 27. lutego podpalono gmach Reichstagu. Winą rząd obarczył bułgarskich komunistów – przeprowadzono pokazowy proces. Był to pretekst do wprowadzenia stanu wyjątkowego i ogłoszenia ponownych wyborów. Wygrała je NSDAP uzyskując 44% głosów, a po unieważnieniu głosów komunistów uzyskała ponad połowę mandatów. Nowy Reichstag uchwalił specjalne pełnomocnictwa dla rządu na czas 4. lat. Dawały mu prawo do wydawania ustaw i uchylania konstytucji. Umożliwiło to wprowadzenie szeregu zarządzeń formujących państwo totalitarne: rozwiązanie wszystkich partii poza NSDAP, obsadzenie przedstawicielami partii ważniejszych stanowisk, rozbudowę policji politycznej i aparatu terroru.

Grecja – w styczniu 1933 roku, premier Wenizelos sformował gabinet, który przetrwał niespełna trzy miesiące. W kolejnych – marcowych – wyborach zdecydowanie zwyciężyli monarchiści. Wynikiem tej wyborczej porażki był przewrót wojskowy, który miał przyczynić się do zachowania resztki władzy liberałów przynajmniej w armii. Bunt jednak szybko stłumiono, a Wenizelosowi przypisywano udział w organizowaniu owego przewrotu. Przeciwnicy polityczni ośmiokrotnego premiera obawiając się jego charyzmy i wciąż silnej osobowości przeprowadzili – nieudany – zamach na jego życie. Po tych wydarzeniach Wenizelos wycofał się z polityki. W 1935 roku, Wenizelos podjął jeszcze jedną próbę zamachu stanu, tym razem nieskuteczną. Wraz z 60. innymi uczestnikami puczu skazany został na karę śmierci. Po tych wydarzeniach wyemigrował do Francji, gdzie rok później zmarł.

W 1936 roku, generał Metaksas wprowadził dyktaturę wojskową

Bulgaria – na początku maja 1934 roku – sytuację polityczną komplikował kryzys rządowy, w wyniku którego do dymisji podał się premier Nikola Muszanow, a Zgromadzenie Narodowe zawiesiło swoje obrady. Car Borys III przeprowadził rozmowy z liderami partii tworzącymi Blok Narodowy, które jednak nie zakończyły się porozumieniem. Nie mogąc znaleźć innego rozwiązania, Borys III ponownie powierzył misję utworzenia rządu Muszanowowi, zaś funkcję ministra wojny przydzielił liderowi Związku Wojskowego, generałowi Atanasowi Watelowi. Nominując Watewa car miał nadzieję złagodzić buntownicze nastroje w armii i odsunąć groźbę przewrotu.

17. maja, wojskowi z Zarządu Głównego Związku Wojskowego zwołali nadzwyczajne posiedzenie, podczas którego określili sytuację polityczną w kraju jako beznadziejną i zdecydowali o zawiązaniu spisku w celu przeprowadzenia zamachu stanu. Na jego czele stanęli gen. Penczo Złatew i płk Damian Welczew. W kluczowych garnizonach w kraju rozlokowano ponad ośmiuset oficerów uczestniczących w konspiracji. Do spisku nie dopuszczono gen. Watewa, którego określono mianem zdrajcy. Wieści o planowanym zamachu stanu dotarły zarówno do cara, jak i do premiera Muszanowa. Żaden z nich nie podjął jednak działań w celu zapobiegnięcia przewrotowi. Borys III ograniczył się jedynie do poinformowania gen. Watewa o krytycznej sytuacji w kraju, ale uczynił to zbyt późno, by minister miał szansę odwrócić przebieg wydarzeń. Po północy na przełomie 18. i 19. maja, wojsko rozpoczęło zajmowanie kluczowych urzędów i obiektów w stolicy oraz w innych ważniejszych miastach kraju.

Choć żołnierze dysponowali ostrą amunicją, zamach przebiegł bez rozlewu krwi. Premier Muszanow i gen. Watew zostali zaaresztowani. Nad ranem do sztabu spiskowców przybył wysłannik cara, który zaprosił gen. Złatewa oraz kandydata wojskowych na premiera, Kimona Georgijewa, na spotkanie w pałacu. Udając się na rozmowy Georgijew wziął dwa dokumenty: dekret o powołaniu nowego rządu oraz akt abdykacji cara, który miał mu zostać przedstawiony w przypadku odmowy podpisania tego pierwszego. Audiencja przebiegła jednak spokojnie, Borys III zgodził się usankcjonować przewrót i powierzyć Georgijewowi zadanie budowy rządu. Rząd Georgijewa, zaprzysiężony 19. maja, sprawował władzę autorytarną. Wkrótce unieważniono Konstytucję, rozwiązano Zgromadzenie Narodowe, zdelegalizowano wszystkie partie polityczne, związki zawodowe i organizacje polityczne.

Jugosławia. W 1921 roku – Aleksander I Karadziordzewicz został koronowany na króla Królestwa SHS.

W tym samym roku parlament państwa uchwalił demokratyczną konstytucję. Życie polityczne w Królestwie SHS od początku zdominował konflikt między dążącymi do dominacji Serbami a Chorwatami i Macedończykami. Centralistyczny system rządów w państwie, zwłaszcza podział administracyjny likwidujący historyczne obszary Chorwacji, wzbudził niezadowolenie w społeczeństwie chorwackim.

W końcu 1928 roku – poseł z Czarnogóry zastrzelił w Skupstzinie trzech przywódców Chorwackiej Partii Chłopskiej, w tym Stjepana Radicia, jej założyciela. **6. stycznia 1929 roku** – w zaistniałej sytuacji, groźnej dla istnienia państwa, Aleksander zawiesił konstytucję i zdecydował się na rządy osobiste, co rozpoczęło dyktaturę.

3. października 1929 roku– zmieniono nazwę kraju na **Królestwo Jugosławii**. W 1931 r. – Aleksander I nadał Jugosławii nową konstytucję, wzmacniającą władzę monarchy, ograniczającą prawa i wolności obywatelskie oraz demokrację. **9. października 1934 r.** – Aleksander I zginął w Marsylii, w zamachu

zorganizowanym przez terrorystów chorwackich i macedońskich.

W imieniu jedenastoletniego następcy tronu, króla Piotra II Karadziordziewicia, z uwagi na jego

małoletność, władzę przejęła Rada Regencyjna.

27. marca 1941 r. – generał Dušan Simović zorganizował zamach stanu. W jego wyniku Piotr II Karadziordziewić objął samodzielnie władzę i zdymisjonował Radę Regencyjną oraz rząd.

Austria. Austriacki ruch narodowosocjalistyczny wywodził się z Niemieckiej Partii Robotniczej (*Deutsche Arbeiterpartei*, DAP), ugrupowania założonego w 1903 roku, działającego wśród niemieckiej ludności Austro-Węgier, głównie na terenach późniejszej Austrii oraz Czech i Moraw, postulującego walkę w obronie niemieckich robotników. Upadek Austro-Węgier przyniósł podział DAP. Nastąpił on w maju 1918 roku podczas zjazdu partii, powstała wówczas Niemiecka Narodowosocjalistyczna Partia Robotnicza Austrii (*Deutsche Nationalsozialistische Arbeiterpartei Österreichs*, DNSAPÖ), na której czele stanął Walter Riehl, wcześniej kierujący młodzieżówką DAP. Nawiązał on w 1920 roku współpracę z ruchami narodowosocjalistycznymi w Niemczech i Czechach, m.in. z Hitlerem, przejmując stamtąd wiele elementów programowych. W 1923 roku nadszedł kryzys w partii – Riehl ustąpił ze stanowiska, a ugrupowanie rozpadło się na kilka części. Jedną z przyczyn kryzysu był też upadek puczu monachijskiego. Odnowa ruchu narodowosocjalistycznego nastąpiła w 1926 roku – partię założono tym razem pod postacią austriackiej części niemieckiej NSDAP (Narodowosocjalistyczna Niemiecka Partia Robotnicza – *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*). Została zorganizowana identycznie jak w każdym z landów niemieckich i podporządkowana niemieckiej centrali. Na jej czele stanęli działacze (m.in. Alfred Eduard Frauenfeld, Arthur Seyss-Inquart), którzy pragnęli zachować pewną odrębność. Partia szybko się rozszerzała, przejmując członków Partii Wszechniemieckiej, Landbundu, a także narodowych skrzydeł Austriackiej Partii Chrześcijańsko-Społecznej i Heimwehry. W wyborach 1930 roku osiągnęła kilkuprocentowy wynik oraz ani jednego mandatu. Partia jednak rozbudowywała się organizacyjnie, tworzyła własne bojówki (SA i SS). W wyborach lokalnych do rad gmin w 1932 roku NSDAP zdobyła już największą liczbę głosów po Partii Chrześcijańsko-Socjalnej. Tego wyniku nie udało się jednak zweryfikować w kolejnych wyborach parlamentarnych wskutek wprowadzenia w Austrii – m.in. również w obawie przed rosnącymi wpływami narodowych socjalistów – austrofaszystowskiej dyktatury Engelberta Dollfussa.

To zdarzenie zadecydowało o radykalizacji oblicza partii – na jej czele stanęli nowi, młodzi działacze, którzy zdecydowali się walczyć o władzę środkami nielegalnymi. Gdy w czerwcu 1933 roku Dollfuss zdelegalizował NSDAP i podjął decyzję o rozbrojeniu jej bojówek, NSDAP odpowiedziało wzmożeniem działań terrorystycznych i próbą zamachu stanu, która miała miejsce 25. lipca 1934 roku. Autorzy spisku planowali aresztować rząd i powołać własny, jednak mimo opanowania gmachu rządu, w którym znajdował się kanclerz Dollfuss (który został podczas puczu raniony i zmarł), zamach przeprowadzony przez ok. 150-osobowy oddział się nie powiódł – sytuację opanowali stronnicy Dollfussa, na czele nowego rządu stanął Kurt Schuschnigg. Także Mussolini wysłał nad granicę austriacką włoskie wojska, aby w razie potrzeby interweniować w obronie rządu. W tej sytuacji Adolf Hitler, który chciał zatrzeć niekorzystne wrażenie po zamachu oraz uspokoić Mussoliniego, choć przyjął uchodźców narodowosocjalistycznych z Austrii, zmniejszył swoje poparcie dla austriackiej NSDAP (zlikwidował radiostację nadającą z Niemiec, zlikwidował Legion Austriacki powołany z uchodźców).

Austriacka NSDAP po tych wydarzeniach ucichła na pewien czas, jednak aktywna polityka niemiecka wobec Austrii, wobec której rząd w Wiedniu stopniowo się ugiął, przywróciła jej znaczenie. W 1936, po zawarciu układu austriacko-niemieckiego, NSDAP została na powrót zalegalizowana, a do rządu austriackiego trafiło dwóch narodowych socjalistów, w tym Edmund Glaise-Horstenau, który po kilku miesiącach został ministrem spraw wewnętrznych. Ożywiła się działalność terrorystyczna nazistowskich bojówek, których liczebność wzrastała także m.in. dzięki temu, że praktycznie nie działała już prawicowa Heimwehra. Działacze NSDAP próbowali powołać nawet legalne ugrupowanie polityczne, czemu jednak Schuschnigg się sprzeciwił wobec istniejącego monopolu Frontu Ojczyźnianego. W tym ostatnim coraz większą rolę zaczynał odgrywać Seyss-Inquart, związany z NSDAP, choć nie będący jej członkiem, który stał się łącznikiem między partią nazistowską a kanclerzem. Wraz ze wzrostem znaczenia narodowych socjalistów, kanclerz Schuschnigg próbował odsunąć Seyss-Inquarta, jednak bezskutecznie.

NSDAP była w tym okresie narzędziem Hitlera w jego dążeniu do podporządkowania sobie Austrii, mimo istniejących w partii grup pragnących zachowania suwerenności Austrii, przy pozostawieniu jedności ideowej z niemiecką NSDAP. Po spotkaniu Hitlera z Schuschniggem 12. lutego 1938 roku, działacze związani z NSDAP zostali mianowani na znaczące stanowiska rządowe: Seyss-Inquart został ministrem spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa publicznego, natomiast Glaise-Horstenau ministrem wojska. Do partii napływały duże rzesze nowych członków, głównie z uwagi na przewidywany rychły jej sukces. Próba podjęcia oporu przeciw Hitlerowi przez Kanclerza w końcu lutego spowodowała znaczące nasilenie działalności bojówek narodowosocjalistycznych – to oraz nieustający nacisk Hitlera spowodowały odwołanie zapowiedzianego przez Schuschnigga plebiscytu w sprawie przyłączenia Austrii do Niemiec oraz zastąpienie rządu Schuschnigga przez nowy rząd Seyss-Inquarta (11. marca). Jedynym zadaniem tego rządu było zgłoszenie propozycji przyłączenia Austrii do Niemiec – już 13. marca nastąpił Anschluss.

Po Anschlussie znaczenie działaczy austriackiej NSDAP było marginalne. Hitler nawet stanowiska w przyłączonej Austrii obsadzał działaczami z Rzeszy. Seyss-Inquart pozostał namiestnikiem Austrii tylko do kwietnia 1939 roku, później zaś piastował stanowiska w innych rejonach Europy (m.in. w Polsce).

Litwa. Wojskowy zamach stanu na Litwie – przeprowadzony 17. grudnia 1926 roku na rząd Mykolasą Sleževičiusa – zastąpił go rządem Augustinasa Voldemarasa. Po przewrocie władza na Litwie do końca jej niepodległości (1940 r.) była sprawowana przez Smetonę, który został wybrany na prezydenta i

jego partię, Związek Litewskich Narodowców.

Augustinas Voldemaras

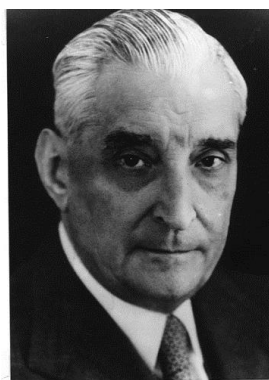
Łotwa. Ustrój republiki parlamentarno-gabinetowej wprowadzony przez konstytucję przetrwał tylko 12 lat. W 1934 roku, władzę w kraju przejął reżim autorytarny. W nocy z 15. na 16. maja 1934 roku miał miejsce zamach stanu przeprowadzony przez Ulmanisa. Wprowadzał on stan wojenny, zawieszał działalność partii politycznych i rozwiązywał parlament. Przez 6 lat sprawował niepodzielnie władzę na Łotwie.

Estonia. Konstantin Päts był posłem Riigikogu. W latach 1932–1934 został premierem. W 1934 roku rozwiązał wszystkie partie i stowarzyszenia polityczne, wprowadzając rządy autorytarne. W 1937 roku wybrano go na prezydenta kraju („protektora”).

Konstantin Päts

Portugalia. W 1928 roku António de Oliveira Salazar został zaproszony do rządu przez gen. António Carmonę, aby objąć tekę ministra finansów. Otrzymał nadzwyczajne pełnomocnictwa w zakresie kontroli nad wszelkimi wydatkami publicznymi. Zdobywał coraz silniejszą pozycję i w roku 1932 został powołany na stanowisko premiera, co przekształciło dyktaturę wojskową w cywilną, trwającą do roku 1974.

António de Oliveira Salazar

17. marca 1933 roku, wprowadził nową konstytucję, która przekształciła Portugalię w Nowe Państwo, oparte na koncepcji ustroju korporacyjnego, będącego połączeniem idei papieskich encyklik dotyczących chrześcijańskiej nauki społecznej i konserwatyzmu. Konstytucja ta wzorowana była na konstytucjach państw faszystowskich. Jednak wówczas jedyną faszystowską konstytucją była konstytucja włoska, a w rzeczywistości konstytucja Salazara oparta była na wzorcach portugalskich z XIX wieku i konstytucji z 1911 roku.

Hiszpania – 13. września 1923 roku, po bezkrwawym zamachu stanu, król Alfons XIII mianował *Miguela Primo de Riverę* premierem. Z powodu gospodarczej klęski i narastającej opozycji, 28. stycznia 1930 roku ustąpił ze stanowiska i wyjechał do Paryża. Zmarł tam na cukrzycę dwa miesiące później.

Miguel Primo de Rivera

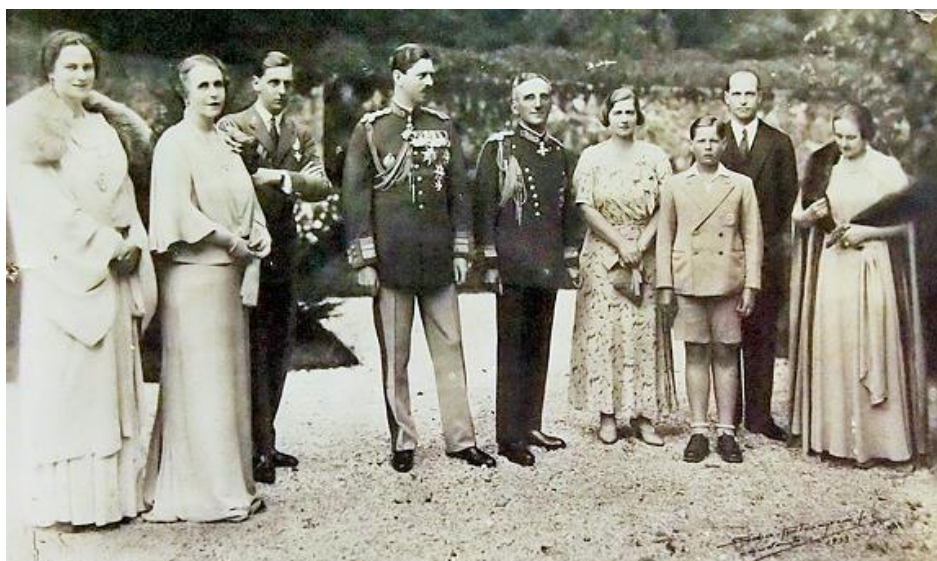
Francisco Franco

19. lipca 1936 roku Francisco Franco objął dowództwo wojsk w Maroku, które niezwłocznie, dzięki pomocy ze strony Niemiec i Włoch Mussoliniego, przetrzymał do Hiszpanii. Franco wsparła też logistycznie i materiałowo rządzona przez reżim António de Oliveira Salazara Portugalia. Choć Franco uważał, że wojna jest „*krucjatą chrześcijańską przeciwko komunizmowi*”, to w wojnie wzięło udział aż 160 tysięcy muzułmańskich najemników i marokańskich żołnierzy przetrzymywanych wówczas do Europy. Na początku wojny

Francisco dowodził najsilniejszą grupą wojsk powstańczych, co w połączeniu z uzdolnieniami dowódczymi w naturalny sposób doprowadziło do postawienia go na czele wojsk narodowych. 12. września 1936 roku, junta powołała go na stanowisko naczelnego dowódcy sił zbrojnych w stopniu generalissimusa, a 28. Września, złożyła w jego ręce również całą władzę cywilną, mianując go szefem rządu. Jednak już 1. października 1936 roku, Franco określił swoje stanowisko jako szefa państwa i pozostał na nim do końca jego rządów.

Rumunia. Historię międzywojennej Rumunii podzielić można na dwa okresy. Od 1918 do 1938 roku, była ona liberalną monarchią konstytucyjną, opierającą się powstającym nacjonalistycznym ugrupowaniom (m.in. Żelazna Gwardia), które otrzymały około 15% głosów w wyborach 1937 roku. Od 1938 do 1944 roku natomiast, Rumunia była dyktaturą. Pierwszym dyktatorem był król, który w 1938 roku rozwiązał parlament i przejął władzę.

7. maja 1945 roku Niemcy skapitulowali na froncie zachodnim. Kapitulację podpisano w kwaterze głównej Alianckich Sił Ekspedycyjnych generała Dwighta Eisenhowera we francuskim mieście Reims. Wzięli w nim udział przedstawiciele armii USA i Wspólnoty Brytyjskiej.

General Jodl podpisuje w Reims kapitulację Wehrmachtu

Na żądanie Stalina, późnym wieczorem 8. Maja, powtórzono podpisanie bezwarunkowej kapitulacji. Miało ono miejsce w kwaterze marszałka Grigorija Żukowa. Przed przedstawicielami trzech mocarstw sojusznicznych – USA, Wielkiej Brytanii i ZSRR – podpisano tym razem kapitulację dla całych Niemiec. Kapitulację ze strony niemieckiej podpisali: głównodowodzący Wehrmachtu feldmarszałek

Wilhelm Keitel, dowódca niemieckiej marynarki wojennej admirał Hans Georg Friedeburg i generał pułkownik lotnictwa Hans Stumpff.

Zamach i przebaczenie

13. maja 1981 roku, o godzinie 17¹⁷ na Placu św. Piotra w Rzymie Jan Paweł II został postrzelony przez 23-letniego Mehmeta Ali Agcę. Wszystko wydarzyło się w ułamkach sekundy, gdy odkryty jeep z papieżem objeżdżał plac i zbliżał się do Spizowej Bramy. Zranione zostały także dwie turystki stojące tuż obok papieża. Ali Agca strzelał trzy razy, jednak za trzecim razem pistolet odmówił posłuszeństwa, co być

może uratowało papieżowi życie.

Ciężko rannego papieża natychmiast przewieziono ambulansiem do rzymskiej kliniki Gemelli i poddano operacji. Okazało się, że postrzał spowodował rozległe obrażenia jamy brzusznej, silny krwotok wewnętrzny, ale na szczęście kula przeszła kilka milimetrów od tętnicy głównej. Lekarze twierdzili później, że gdyby kula uszkodziła aortę, papież wykrwawiłby się przed dotarciem do szpitala.

27. grudnia 1983 roku – papież odwiedza

Agcę w więzieniu i mu przebacza.

DOM JEST DALEKO. POLSKA WCIĄŻ JEST BLISKO...

... a maki były czerwone

Bitwa o Monte Cassino – w rzeczywistości cztery bitwy stoczone przez wojska alianckie z Niemcami, które miały miejsce w 1944 roku w rejonie klasztoru na Monte Cassino. Bitwa ta uznawana jest za jedną z najbardziej zaciętych (obok walk pod Stalingradem, na Łuku Kurskim, lądowania w Normandii i Powstania Warszawskiego) w czasie II Wojny Światowej. Brytyjski historyk Matthew Parker napisał: „Bitwa o Cassino – największa lądowa bitwa w Europie – była najcięższą i najkrwawszą z walk zachodnich aliantów z niemieckim Wehrmachtem na wszystkich frontach drugiej wojny światowej. Po stronie niemieckiej wielu porównywało ją ze Stalingradem”.

19. maja wzgórza „575” i „San Angelo” zostały oczyszczone przez polskie oddziały z wojsk nieprzyjaciela.

Emil Czech gra Hejnał Mariacki w zdobytym klasztorze

Urodził się 18. maja 1954 roku w Warszawie. Od wielu lat cierpiał na raka trzustki.

Ukończył socjologię kultury na Uniwersytecie Warszawskim. Po studiach pracował w departamencie kultury urzędu miejskiego, a potem w Bibliotece Narodowej, gdzie w latach 1980-1981 był przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”. Był delegatem na II i III Zjazd Krajowy „Solidarności” i szefem podziemnego wydawnictwa „Wola”. W stanie wojennym był internowany. W latach 1986-1992 był członkiem prezydium Rady Duszpasterstwa Ludzi Pracy w Archidiecezji Warszawskiej.

W 1989 roku, trafił do „Tygodnika Solidarność” i został szefem działu politycznego. Na początku lat 90. powstało Porozumienie Centrum, Urbański został sekretarzem zarządu głównego i szefem największej warszawskiej organizacji PC. W wyborach parlamentarnych w 1991 r., z listy PC wszedł do Sejmu I kadencji. W 1992 roku opuścił klub Porozumienia Centrum i przeszedł do klubu Kongresu Liberalno-Demokratycznego.

W latach 90., był redaktorem naczelnym magazynu kulturalnego „Pegaz” oraz dzienników „Express Wieczorny” i „Życie Warszawy” oraz tygodnika „Czas Polski”. Prowadził też programy w Telewizji Polskiej. W wyborach prezydenckich w 1995 roku uczestniczył po stronie Lecha Wałęsy w telewizyjnej debacie prezydenckiej Lech Wałęsa – Aleksander Kwaśniewski.

W 1998 roku, został jednym z doradców ministra rolnictwa i lidera SKL (partii współtworzącej AWS). Po dymisji ministra, objął funkcję doradcy premiera Jerzego Buzka do spraw polityki informacyjnej (2000-2001). W 2002 r., bracia Kaczyńscy zaproponowali Mu pracę w sztabie wyborczym Lecha Kaczyńskiego – kandydata na prezydenta Warszawy. Po zwycięskich wyborach Lech Kaczyński zaproponował Urbańskiego na swojego czwartego wiceprezydenta – odpowiedzialnego za kulturę, edukację, komunikację i drogi. Kiedy trzy lata później Lech Kaczyński zapowiedział start w wyborach na prezydenta RP, Urbański znalazł się w gronie najpoważniejszych kandydatów na stanowisko szefa Kancelarii Prezydenta. Był jednym z najbliższych współpracowników prezydenta Kaczyńskiego. Od września 2006 r., doradzał prezydentowi w sprawach politycznych i społecznych. Wcześniej – od grudnia 2005 roku do czerwca 2006 roku – pełnił funkcję szefa Kancelarii Prezydenta RP. Był specjalistą od kontaktów z mediami i człowiekiem do specjalnych poruczeń. 2. czerwca 2006 roku, złożył dymisję ze stanowiska szefa prezydenckiej kancelarii.

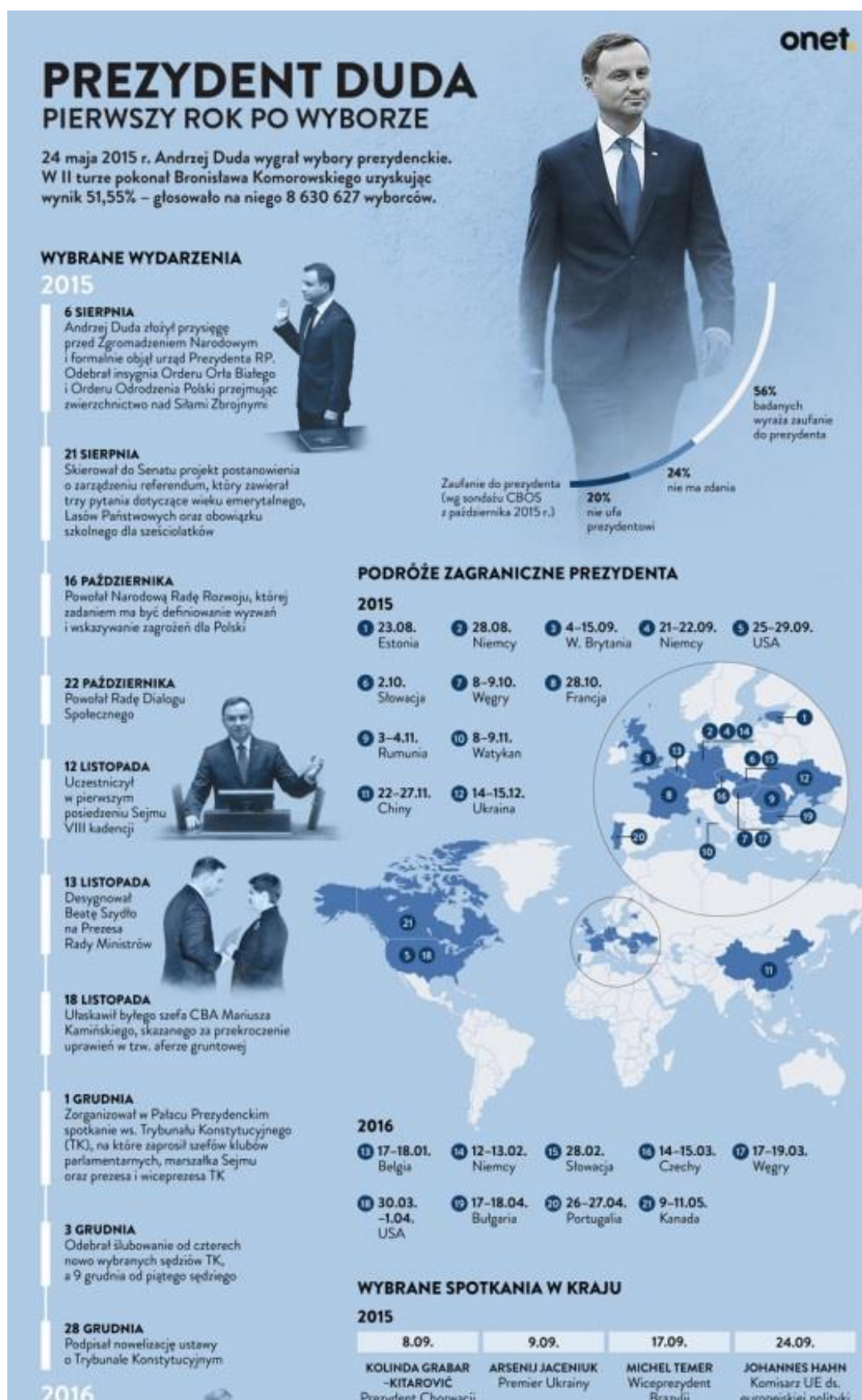
26. lutego 2007 roku, został powołany do rady nadzorczej TVP, od 27. lutego 2007 roku, pełnił obowiązki prezesa zarządu Telewizji Polskiej, a 3. kwietnia 2007 roku, został wybrany na stanowisko prezesa zarządu Telewizji Polskiej.

W 2011 roku, został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

„Nie ma paraliżu konstytucyjnego”. Szef „Solidarności” solidarny z rządem

Piotr Duda zrobił wyjątek dla „Wyborczej” – udzielił wywiadu. Choć unijni komisarze krytykują rząd, a Polsce grozi chaos prawny szef „Solidarności” uważa, że nie ma powodów do wszczynania larum. – *Nie ma paraliżu konstytucyjnego* – oświadczył. Pytany, czy podoba mu się, co dzieje się w Polsce, odpowiada: – „To paliwo dla opozycji, gdybym był w opozycji, robiłbym to samo.” „Solidarność” w opozycji nie jest, choć wszystko wskazuje na to, że nie będzie można przechodzić na emeryturę ze względu na staż pracy. A to był kluczowy punkt porozumienia związku z Andrzejem Dudą w zamian za poparcie w wyborach prezydenckich. Piotr Duda wciąż liczy, że posłowie uchwalą odpowiednie poprawki.

24. maja mija rok od zwycięstwa Andrzeja Dudy w wyborach prezydenckich. W tym czasie prezydent odbył ponad 20 zagranicznych podróży, a także nadał kilkaset nominacji profesorskich i sędziowskich.

2016

28 STYCZNIA

Wraz z prezydentem Chorwacji wziął udział w otwarciu Polsko-Chorwackiego Forum Gospodarczego w Krajowej Izbie Gospodarczej w Warszawie

3 LUTEGO

Podpisał nowelizację ustawy o Policji

8 LUTEGO

Spotkał się z przewodniczącym Komisji Weneckiej Gianniem Buquicchio, która ma przygotować opinię w sprawie nowelizacji ustawy o TK

20 LUTEGO

Powołał dwóch członków Rady Polityki Pieniężnej

3 MARCA

Spotkał się w Pałacu Prezydenckim z przedstawicielami fundacji i organizacji pozarządowych w sprawie konfliktu i kierunku reformy TK

3 MARCA

Podpisał ustawę budżetową na rok 2016

9 MARCA

Odkryto pierwsze posiedzenie Rady Bezpieczeństwa Narodowego pod jego przewodnictwem

8 KWIETNIA

Szefowa Kancelarii Prezydenta RP powołała zespół do spraw projektu ustawy dotyczącej kredytów w walutach obcych (tzw. ustawa frankowa)

28 KWIETNIA

Przyjął ślubowanie od nowego sędziego TK – Trybunał powrócił do pełnego składu: 15 sędziów

4 MAJA

Podpisał ustawę o darmowych lekach dla seniorów

6 MAJA

Wyzaczył prof. Adama Głapińskiego jako swojego kandydata na prezesa Narodowego Banku Polskiego

-KITAROVIC
Prezydent Chorwacji

Premier Ukrainy

Wiceprezydent
Brazylia

Komisarz UE ds.
europejskiej polityki
sąsiedztwa
i negocjacji
akcesyjnych

4.10.

13.10.

10.12.

WANG YI
Minister Spraw
Zagranicznych
Chińskiej Republiki
Ludowej

FILIP I KOBURG
Król Belgii

DAVID CAMERON
Premier
Wielkiej Brytanii

2016

28.01.

22.04.

KOLINDA GRABAR
-KITAROVIC
Prezydent Chorwacji

BORUT PAHOR
Prezydent Słowenii

STATYSTYKI

■ 2015 r.
(6.08.-31.12.2015 r.) ■ 2016 r.
(1.01.-20.05.2016 r.)

NOMINACJE PROFESORSKIE

NOMINACJE SĄDZIOWSKIE

NADANIE ORDERÓW I ODZNACZEŃ

(w okresie: 6.08.2015-31.03.2016 r.)

100 DNI PREZYDENTA W LICZBACH

Aktywność prezydenta w czasie pierwszych stu dni od zaprzysiężenia

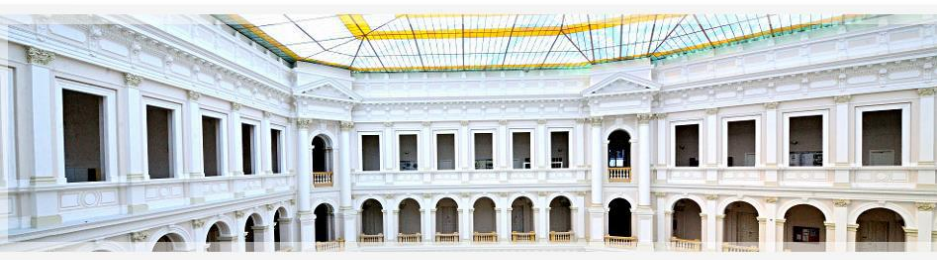
Źródło: Prezydent.pl, PAP, Onet | Fot.: PAP, East News

Infografika: Polska Grupa Infograficzna

To my broniemy Twoich praw pracowniczych

Aktualności Kalendarium Badania i nauka Kandydaci Studenci Pracownicy **Uczelnia** Kontakt Szukaj

  POLITECHNIKA WARSZAWSKA

Strona główna » Uczelnia »

Jednostki i organizacje Politechniki Warszawskiej

A
Administracja Budynków Mieszkalnych
Akademicka Służba Zdrowia

B
Biblioteka Główna
Biuro ds. Nauki
Biuro ds. Projektu "Program Rozwojowy Politechniki Warszawskiej"
Biuro ds. Projektu CEZAMAT

bip biuletyn informacji publicznej

LEX BAZA
AKTÓW WŁASNYCH
WOLTERS KLUWER PÓLSKA SP. Z O.O.

Uczelnia

Aktualności
Biuletyn Politechniki Warszawskiej
Historia
Jednostki i organizacje Politechniki Warszawskiej
Komerccjalizacja

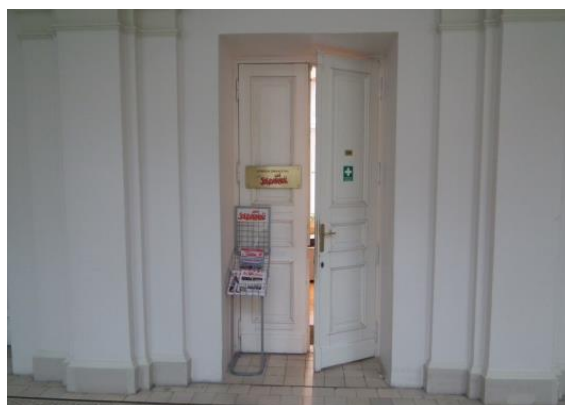
M
Muzeum Politechniki Warszawskiej

N
Niezależny Samorządny Związek Zawodowy "Solidarność" w Politechnice Warszawskiej

Uczelnia > Jednostki i organizacje Politechniki Warszawskiej > Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” w Politechnice Warszawskiej

albo bezpośrednio: **www.solidarnosc.pw.edu.pl**

lub w pokoju 159 GG

***Solidarność* PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW** wydawane przez Komisję Zakładową
e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy: www.solidarnosc.pw.edu.pl
tel. 22 234 78 72; tel./fax 22 234 53 43